

РЕШЕНИЕ

№ 3819

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 109-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РОСИ П. МИХАЙЛОВА

като разгледа докладваното от РОСИ П. МИХАЙЛОВА Административно наказателно дело № 20221110206317 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № НП-48/18.04.2022 г., издадено от проф. д-р Р.Г.К. – изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, гр. София, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 83 от ЗАНН, вр. чл. 235 от Закона за здравето (ЗЗ), на Многопрофилна болница за активно лечение ХХХХ, с ЕИК ХХХХ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева, за нарушение на чл. 229, ал. 3 от ЗЗ.

Санкционираното лице обжалва НП в срок с искане за неговата отмяна като незаконосъобразно. Излагат се твърдения, че обжалваното наказателно постановление в нарушение на закона е издадено срещу Многопрофилна болница за активно лечение ХХХХ, вместо срещу действителния извършител на действията д-р Б. с оглед личния характер на административнонаказателната отговорност. Сочи се, че обжалваното наказателно постановление е издадено с погрешна правна квалификация, неотговаряща на описаната фактическа обстановка, тъй като в обстоятелствената част на наказателното постановление било посочено, че Св.К. има попълнено заявление за избор на лекар/ екип от медицински специалисти за конкретна интервенция, а била посочена като нарушена

разпоредбата на чл. 21, т. 1 на Наредбата за осъществяване на право на достъп до медицинска помощ, която предвижда забрана за избор на лекар/ екип за цялото време на престой в лечебното заведение. Наведени са аргументи, че с обжалваното наказателно постановление в нарушение на принципа *non bis in idem* се налага повторно наказание, за едно и също нарушение, за което има издадено друго наказателно постановление. При условия на евентуалност се поддържа, че е налице маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Искане се съдът да отмени оспореното постановление. Претендират се разноси.

Пред съда процесуалният представител на жалбоподателя – адв. Танков, поддържа жалбата и пледира за отмяна на наказателното постановление.

Въззиваемата страна се представлява в съдебното заседание от юрк. П.. Последният моли съда да постанови решение, с което да потвърди обжалваното наказателно постановление като правилно и законосъобразно. Позицията се базира на нормативната уредба, която е приета за нарушена с обжалваното наказателно постановление. Акцентира на обстоятелството, че лечебното заведение е приело извършеното плащане за избор на лекар. С тези аргументи иска от съда да потвърди изцяло оспорения акт.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства намира за установено следното:

С обжалваното Наказателно постановление (НП) № НП-48/18.04.2022 г., издадено от проф. д-р Р.Г.К. – изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, гр. София, Многопрофилна болница за активно лечение ХХХХ, с ЕИК ХХХХ, е санкционирано за това, че:

Пациентът Св.П.К., на 79 г. е хоспитализиран в Клиника по урология на МБАЛ ХХХХ в периода от 15.11.2021 г. до 29.11.2021 г. с диагноза „Карцином на простата.“ Създадена е История на заболяването (ИЗ) № 20320/2021 г.

На 16.11.2021 г. е проведена оперативна интервенция - радикална простатектомия по лапароскопски метод от екип с оператор д-р В. Б.. Пациентът е изписан на 2021. г. е подобро общо състояние.

Извършената медицинска дейност на пациента е отчетена от лечебното заведение и заплатена от НЗОК.

От съдържанието на ИЗ № 20320/2021 г. на Св.П.К. е видно, че пациентът има попълнено на 29.11.2021 г. „Заявление за избор на лекар/екип от медицински специалисти", в което е заявил, че предпочита извършването на „Радикална простатектомия" да бъде осъществено от екип от медицински специалисти е оператор д-р В. Петров Б..

В Историята на заболяване на пациента 20320/2021, Направлението за хоспитализация и Епикризата, д-р В. Б. е посочен, като лекуващ лекар на пациента Св.К.. Д-р Б. е подписал посочените документи.

От Оперативен протокол № 979/16.11.2021 г. към ИЗ № 20320 е видно, че екип е Оператор-ръководител на екипа - д-р В. Б. под инхалационна анестезия е извършил „Радикална простатектомия". Оперативният протокол е подписан от оператора д-р Б..

За избора на екип, пациентът е заплатил на лечебното заведение сумата от 900.00 лв., видно от приложени фактура № 1000159633/29.11.2021 г., и справка от счетоводния отдел, издадени от МБАЛ „Св. Анна", гр. София. В Ценоразписа на лечебното заведение сумата от 900.00 лв. е посочена, като цена за избор на екип за извършване на „Радикална простатектомия”.

Избраният лекар в екипа д-р Б., видно от първа страница на ИЗ, Направлението за хоспитализация и Епикризата се явявал и лекуващ лекар на пациента, т.е. той е наблюдавал пациента за цялото време на престоя му в лечебното заведение. Видно от последното, фигурата на лекуващ лекар и избран лекар съвпадат. Същевременно обаче лечебното заведение е приело плащането за избор на лекар от пациента, въпреки забраната за приемане на извършения избор, регламентирана в чл. 29, т. 1 от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ. Според административнонаказващият орган лечебното заведение е следвало да откаже съответният избор на лекар/екип и да не иска, съответно приема заплащане от страна на пациента заплащане на такава услуга.

След извършена цялостна проверка на материалния и процесуалния закон съдът констатира, че съставеният АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред и в преклузивните срокове,

предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя.

Съдът обаче констатира наличие на нарушение на процесуалния закон при издаването на въпросното наказателно постановление и то се изразява в това, че е допуснато нарушение на *non bis in idem*.

Съдът констатира, че против Многопрофилна болница за активно лечение ХХХХ, с ЕИК ХХХХ, е било издадено друго наказателно постановление № 47/18.14.2022 г., с което дружеството е било санкционирано за същото деяние, изразяващо се в нарушение на нормативно установена забрана за избора на лекар/ екип от специалисти при провеждано лечение на пациент, като описаните в цитираното НП и в обжалваното в настоящото производство НП деяния са съвпадащи по време и място на извършване (за периода от 15.11.2021 г. до 29.11.2021 г. в лечебното заведение), за един и същ пациент (Св.К.), при изготвяне на едни и същи книжа (ИЗ № 20320/2021 г.), по повод на един и същ избор на екип (Декларация от 29.11.2021 г.) и заплатена една и съща сума (по фактура № 1000159633 от 29.11.2021 г.).

Въз основа на комплексно и детайлно изследване на принципа *ne bis in idem* в юриспруденцията на ЕСПЧ и в контекста на всички международни актове, в които е признат, Голямата камара е утвърдила единен стандарт за преценка на понятието *idem*. В последващите си актове с предмет приложението на принципа ЕСПЧ неизменно се позовава на решението по делото *Zolotukhin v. Russia*, което свидетелства, че изведените в него принципни постановки установяват трайни критерии за разрешаване на въпроса дали отделните наказателни процедури, водени срещу едно и също лице, се основават на едно и също деяние.

Фундамент на възприетата по делото *Zolotukhin v. Russia* концепция е самото деяние, а не възможната му различна квалификация в националното законодателство. ЕСПЧ е окачествил подхода, основан върху правната квалификация в националните законодателства, като „твърде рестриктивен“ за защитеното от чл. 4 от Протокол № 7 право. Заключил е, че нормата следва да бъде схващана като забрана за преследване и наказване за второто деяние, доколкото то произтича от идентични факти или от такива, които по същество са „значително същите“ – сходни. Наблягайки именно върху фактите като отправна точка на преценката за наличието на *idem*, Съдът е

акцентирал, че престъплението (нарушението) следва да се разглежда като съвкупност от конкретни фактически обстоятелства, които се отнасят до един и същи извършител и са неразделно свързани помежду си във времето и в пространството (§ 80 – 82, § 84) (Този подход е приложен и по делото Ц. Ц. срещу България (2). ЕСПЧ е приел, че описанието на фактите в заповедта на кмета за санкциониране на жалбоподателя (действия по разбиване на вратата на жилище и нанасяне на побой на гражданин, съставляващи нарушение на обществения ред), обосновава идентичност между тях и изнесените в обвинителния акт, въз основа на които срещу г-н Цонев е бил внесен обвинителен акт за престъпление по [чл. 129 от НК](#) и по [чл. 170, ал. 2 от НК](#)).

Съзвучен с правото на ЕКПЧОС по отношение на второстепенното значение на формалните вътрешноправни квалификации е и изводеният от СЕС критерий за приложение на принципа *ne bis in idem* – тъждеството на деянието („историческият акт“), разбирано като съвкупност от неразривно свързани помежду си факти, независимо от правната му квалификация или от защитаващия правен интерес. СЕС изрично признава правилото за „фундаментален принцип на общностното право“, интерпретирайки го като същностна гаранция за недопустимостта същото лице да бъде санкционирано повече от веднъж „за единствен фактически състав на незаконно поведение, предназначен да защити същия правен актив“ (*Limburgse Vinyl Maatschappij NV (LVM) and Others v. Commission of the European Communities, Joined Cases C-238/99 P, C-244/99 P C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P to C-252/99 P and C-254/99 P*, § 59, решение от 15 октомври 2002 г.). Според СЕС отправната точка за преценка на понятието „същото деяние“ е „конкретното незаконно поведение“ (*Norma Kraaijenbrink*, Case C-367/05, решение от 18 юли 2007 г.), „идентичността на фактическите актове“ (*Van Esbroeck* C-436/04, решение от 9 март 2006 г., § 27, § 31, § 36). По делата *Van Esbroeck* C-436/04 (решение от 9 март 2006 г.), *Gasparini and others* C-467/ 04 (решение от 28 септември 2006 г.), *Jean Leon Van Straaten* C-150/05 (решение от 28 септември 2006 г.), *Gozutok and Brugge*, съединени дела C-187/01 и C-385/01 (решение от 11 февруари 2003 г.) е приета тезата, че приложението на правилото *ne bis in idem* не се изключва заради различия в правната квалификация на едно и също деяние или с оглед критерия „тъждество на защитения правен интерес“, който може и да не е еднакъв (В решение на СЕС от 26 февруари 2013 г. по делото *Aklagaren* C-617/10, Голям състав, се заключава, че принципът *ne bis*

in idem, прогласен в чл. 50 от Хартата на основаните права на Европейския съюз, допуска държава-членка да наложи последователно данъчна и наказателноправна санкция за едно и също деяние, изразяващо се в неизпълнение на задълженията за деклариране за целите на ДДС, ако първата санкция няма наказателноправен характер – нещо, което националната юрисдикция трябва да провери).

Изложените доводи обуславят заключение, че правната квалификация на деянията е критерий без решаваща роля за определянето на idem. Водещо е значението на фактическата идентичност или съществено сходство от обективна и субективна страна на конкретно осъщественото от дееца поведение. Преценката на idem изисква във всеки отделен случай да се съпоставят съществените елементи на правонарушенията, които се изследват от гледна точка на конкретните условия на време, място, обстановка при осъществяване на деянието и единството на решението, въз основа на което е предприето поведението на дееца.

По изложените съображения съдът намира, че в случая е допуснато нарушение на non bis in idem, представляващо съществено процесуално нарушение при издаването на наказателното постановление, което се явява основание за отмяната му.

С оглед изхода на делото и предявената с инициирала производството жалба претенция на жалбоподателя за присъждане на разноски, на основание ял. 63д, ал. 1 от ЗАНН на същия следва да бъдат присъдени доказаните сторени от него разноски по делото. Доколкото обаче в случая по делото липсват доказателства за направени от жалбоподателя разноски във връзка с производството, липсва основание за присъждането на такива.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № НП-48/18.04.2022 г., издадено от проф. д-р Р.Г.К. – изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, гр. София, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 83 от ЗАНН, вр. чл. 235 от Закона за здравето (ЗЗ), на Многопрофилна болница за активно лечение ХХХХ, с ЕИК ХХХХ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева, за нарушение на чл. 229, ал. 3 от ЗЗ, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____